

Bilag

Den gældende lovgivning i hovedtræk

Lov nr. 156 af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene

Denne lov, som er hovedloven inden for husdyrsygdomslovgivningen fastlægger i meget detaljeret form, hvilke foranstaltninger, der skal iværksættes ved udbrud af en smitsom sygdom.

Loven regulerer kun smitsomme sygdomme. I lovens § 2 er angivet, hvilke sygdomme, der anses for ondartede, og i § 10 hvilke, der anses for mildere smitsomme sygdomme. Sondringen har bl.a. betydning for, hvornår en dyreejer skal tilkalde dyrlæge ved sygdomsudbrud og for, hvilke foranstaltninger, der kan iværksættes til bekæmpelse af sygdommen. F.eks. kan nedslagning kun finde sted over for ondartede sygdomme. Listen over ondartede sygdomme er flere gange blevet ændret administrativt, hvilket loven indeholder hjemmel til. Derimod indeholder loven ikke hjemmel til administrativt at fjerne nogle af de sygdomme, som oprindelig blev anset for ondartede, hvilket bl.a. har betydet, at sygdomme, som i dag ikke anses for alvorlige, stadig figurerer på listen af ondartede smitsomme sygdomme.

Princippet i lovens erstatningsregler er, at ejere skal have erstatning for det tab, de lider, når der af det offentlige påbydes nedslagning eller destruktion, eller der iøvrigt sker skade på de berørte personers ejendom. Det er ligeledes et gennemgående princip i loven, at hvis der påbydes gennemført foranstaltninger f.eks. i form af desinfektion, skal udgifterne hertil betales af det offentlige, medmindre ejeren selv er skyld i, at sygdommen eller skaden er opstået.

Endelig kan nævnes, at gældende lovgivning bygger på det princip, at det skal være omkostningsfrit for en dyreejer at tilkalde dyrlæge og få diagnosticeret en smitsom husdyrsygdom.

Det administrative system, som loven er baseret på, er forældet. Følgende myndigheder forudsættes inddraget i bekæmpelsen af en husdyrsygdom: Den privatpraktiserende dyrlæge, politimesteren, amtmanden, sognefogeden og veterinærfysikus (nu Veterinærdirektoratet). Særlig politimesteren er i loven

tillagt en fremtrædende og aktiv rolle i sygdomsbekæmpelsen, der ikke svarer til den måde, hvorpå opgavevaretagelsen finder sted i dag. Veterinærdirektoratet og de herunder hørende kredsdyrlæger er i praksis den myndighed, som træffer beslutning om, hvilke bekæmpelsesforanstaltninger, der i de konkrete tilfælde skal iværksættes. I det omfang, politiets bistand er påkrævet til at gennemføre foranstaltninger, f.eks. afspærring, tvangs fjernelse el.lign., sker dette på begæring af de veterinære myndigheder.

Loven er gennem årene ændret ved ialt 9 ændringslove. Ændringerne har bl.a. drejet sig om særlige bekæmpelsesforanstaltninger i forbindelse med udbrud af mund- og klovesyge, om betaling af udgifter ved dyrlægeundersøgelser m.v., om bekæmpelse af rabies og særlige bestemmelser om kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning, herunder bestemmelser om behandling (opvarmning) af mejeriprodukter for at undgå smittespredning.

I tilknytning til loven er udarbejdet en lang række bekendtgørelser, cirkulærer m.v., hvoraf en del som en konsekvens af lovrevisionen vil skulle ændres og moderniseres.

Lov nr. 424 af 20. juni 1922 om anvendelse af selvdøde dyr m.m.

Loven fastlægger, at selvdøde dyr m.m. kun må sælges eller overdrages til destruktionsanstalter autoriseret af Landbrugsministeriet, eller skal nedgraves på hjemstedet. Anvendelse i rå tilstand til føde for dyr er kun tilladt, hvis der foreligger en dyrlægeerklæring om, at der ikke er risiko for spredning af en smitsom sygdom.

Lov nr. 131 af 26. marts 1941 om foranstaltninger til udryddelse af oksebremselarven

Loven indeholder hjemmel til at påbyde eftersyn i besætninger for oksebremselarven, der er en parasit, som kan angribe hornkvæg. Loven indeholder tillige bestemmelser om attester for sygdomsfrihed og om betaling og erstatning i tilfælde af dyrs død som følge af behandling.